

Τί θά εἰπῇ, παραδείγματος χάριν, ἡ ἐπομένη περίοδος (σελ. 10);

Πῶς ἄλλως πᾶν στοιχεῖον ἐκνικᾷ λοιπὸν [ὁ ποιητής],
 Εἰμὴ διὰ τοῦ μέλους, ὅπερ χύνεται
 Ἄπο τοῦ στήθους, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ
 Τὸν κόσμον ἀναπλάσσει; Ἄδιάφορος
 Ὅποταν δὲ ἡ φύσις τὸ αἰώνιον
 Τοῦ μίτου μήκος περιστρέφει πάντοτε
 Περὶ τὴν ἡλακάτην ὅταν ἡ πλήθους
 Ἡ δύσῃχος τῶν ὄντων πάντων φύρηται
 Ἐν τῇ δυσαρμονίᾳ, ποῖος πάντοτε
 Ἀποχωρίζει ἐν γραμμαῖς ἀρμονικαῖς
 Ζωὴν ἐμπνέων, καὶ ρυθμὸν καὶ κίνησιν;
 Ποῖος καλεῖ τὸ ἄτομον πρὸς γενικὴν
 Τελετουργίαν, ἔνθα ἑναρμόνιοι
 Ἡχοῦσι φθόγγοι;

Τί σημαίνει ἡ ἄλλη αὐτὴ (σελ. 22);

Ἡ ζῶσα κ' αἰώνιος δρῶσα δύναμις
 Ὑμᾶς ἄς περισκέπη διὰ τῶν σερμῶν
 Τοῦ ἔρωτος περὺγων. Καὶ πειράθητε
 Πᾶσαν εἰκόνα κούφην κ' εὐμετάβολον
 Νὰ ἀναπαριστᾶτε σκέψαι διαρκεῖ!

Τί δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ καταληπτόν ἐκ τῶν ἐπομένων στίχων (σελ. 29);

Πῶς αἱ δυνάμεις τούρανθ' ἀνοῦσαι
 Ἀσπνεύσας εὐλογίαν πτέρυγας
 Χρυσᾶς ὕδριας πρὸς ἀλλήλας τείνουσι
 Καὶ οὐρανόνθεν ἐν τῇ γῆ διπτανταί,
 Καὶ ἀρμονίας ἐνωτίζεται τὸ πᾶν!

Τί τέλος νὰ ὑποθέσῃ τις, οὐ μόνον περὶ τοῦ νοήματος τῆς ἐπομένης στροφῆς, (σελ. 31) ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς διανοίας τοῦ γράψαντος αὐτήν:

Εἰς τῆς ζωῆς τὰ κύματα
 Ἄνω, χαμαὶ κοχλάζω!
 Παντοῦ ἀναπετάζω!
 Τοὺς τοκετοὺς, τὰ μνήματα
 Τὴν θάλασσαν τὴν ἄπειρον,
 Καὶ τὰ ποικίλα νήματα,
 Τὸν βίον τὸν διάπυρον

Εἰς τὸν βομβοῦντα τίθημι ἰστὸν τοῦ χρόνου ἄνω,
 Ἴνα τὸ τῆς θεότητος ζῶν ἔνδυμα ὑφάνω!

Πρὸς τὰ μικρὰ ταῦτα ὑποδείγματα εἶνε ὁμοία ὀλόκληρος ἡ μετάφρασις τοῦ Κ. Στρατήγη.

Ἄλλὰ μήπως γνωρίζῃ καν οὗτος τὴν δημώδη γλῶσσαν, ἣν μεταχειρίζεται πολλαχοῦ τῆς μετάφρασεώς του; Οὐδ' αὐτό. Διότι οὔτε τὸ *αἰχμαλωτοῦνε* (σελ. 52) ἐλέχθη ἢ θά λεχθῆ ποτε ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, οὔτε δύναται νὰ ὑποληφθῆ εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν γεγραμμένος ὁ στίχος οὗτος (σελ. 147)

Ἡ ἀνθρωπότης ἔμεινεν ἐν τούτοις ἡ ἴδια,

οὔτε γνωρίζει τις τί νὰ εἰπῇ περὶ τοῦ ἀμιμήτου, δῆθεν δημοτικοῦ, στίχου (σελ. 245)

Γιὰ τοῦ διαβόλου τὴν ὀπή.

Τοιοῦτον δι' ὀλίγων ἐκ πολλῶν τὸ ἔργον τοῦ Κ. Στρατήγη. Καταλήγων δ' ἐνταῦθα, μετὰ

πολλήν, ὁμολογῶ, ἀηδῖαν τὸ ἄχαρι ἔργον τῆς κρίσεως αὐτοῦ, ἀναγκαῖον πρὸ παντὸς νομίζω νὰ ζητήσω συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου, ὅτι παρέλαβον αὐτοὺς συνοδοὺς εἰς ἐκδρομὴν ὄχληράν μὲν πάντως καὶ δυσάρεστον, ἀλλὰ δυναμένην καν τοῦτο νὰ παραγάγῃ τὸ ὄφελος: νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἀμαθίαν τοῦ *πηδᾶν ἐπὶ τάλισμα*, ὡς λέγει ὁ Σοφοκλῆς.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΝΕΛΛΑΣ

Ἐκ τοῦ συγγράμματος τῆς Ἱστορίας τοῦ ἐμπορίου ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατὰ τὸν Μέσον αἰῶνα τοῦ W. Heyd μεταφερόμεν τινα περὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς κανέλλας, παραλείποντες τὰς ἀπίρους παραπομπὰς τοῦ κειμένου καὶ συμπληροῦντες ἐν αὐτῇ τῇ μεταφράσει μέρη τινα χάριν τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν.

Ἐν ταῖς ἱστορικαῖς πηγαῖς τοῦ ἐμπορίου ὁ φλοιὸς τῆς κανέλλας ἀναφέρεται ὅτε μὲν ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα *κιννάμωμον* (*cinnamomum*), ἢ συντετμημένως *κιννάμον*, (*cinnamum, cennamo*), ὅτε δὲ ὑπὸ τὸ νεώτερον ὄνομα τῆς κανέλλας (*cannella*). Ἐνίοτε αἱ δύο λέξεις ἀναφέρονται ὁμοῦ, ἀποτελοῦσαι ὄνομα σύνθετον «κανέλλα τοῦ κιννάμου» (*cannella di cennamo*). Κατὰ τὸν Πεγολόττην, διάσημον φλωρεντινὸν ἔμπορον, ἀκμάσαντα κατὰ τὴν ἸΔ' ἑκατοντ. καὶ καταλιπόντα συγγραφήν δημοσιευθεῖσαν τῷ 1766 «*La pratica della mercatura*», τὰ μνημονευθέντα δύο ὀνόματα εἶνε συνώνυμα. Ἐν τούτοις εὐρίσκομεν ἐν ἰσπανικῷ δασμολογίῳ τοῦ 1243 τὰ δύο εἶδη *κιννάμωμον* καὶ *κανέλλα*, ὡς διάφορα τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, ὅπερ ἐμφαίνει ὅτι ἐνίοτε αἱ δύο λέξεις ἐσήμαινον δύο διάφορα ἀντικείμενα. Πρὸς τούτοις ὁ Τζῶν Ρούσσελ συγγραφεὺς ἀγγλικῆς συγγράμματος «*Book of Nurture*», ἀκμάσας κατὰ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα, διακρίνει ἀμφότερα τὰ εἶδη γράφων ὅτι τὸ κιννάμωμον εἶνε λεπτότερον καὶ πολυτιμότερον τῆς κανέλλας. Κατὰ ταῦτα δὲ φαίνεται ὅτι τὸ πρῶτον ὄνομα ἀπεδίδετο εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κανέλλας ἰδίως, τὸ δεύτερον δὲ εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κασσίας εἴδους δένδρου κανέλλας.

Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα φαίνεται ὅτι ἡ κανέλλα δὲν ἤτο τι σπάνιον ἐν τῇ Δύσει. Ἐκ τινος προνομίου παραχωρηθέντος ὑπὸ τοῦ Χιλπερίκου Β', τῷ 716, μαθηθάνομεν ὅτι τότε ἡ κανέλλα εἰσήγετο εἰς Γαλίαν ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ροδανοῦ. Ἐπιστολαὶ γεγραμμέναι περὶ τὰ μέσα τῆς 8ης ἑκατονταετηρίδος μνημονεύουσιν ὅτι ἡ κανέλλα ἐστέλλετο δῶρον, ὡς τὸ πέπερι καὶ τὰ μύρα, ὑπὸ Ῥωμαίων κληρικῶν πρὸς φίλους αὐτῶν εἰς

Γερμανίαν, καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Γερμανίᾳ κληρικῶν εἰς συναδέλφους τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Μεταξὺ διαφόρων ἀρωματικῶν καρυκευμάτων, δωρηθέντων εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Παχύν, (832 — 888 μ. Χ.) περιείχετο καὶ κανέλλα. Βασιλικὸν διάταγμα κατακεχωρισμένον εἰς τοὺς δικαστικούς τύπους τοῦ Μαρκούλφ (Marculf) κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα ἐπιτάσσει τοὺς βασιλικούς ἀπεσταλμένους κατὰ τὰς περιοδείας αὐτῶν ἵπαιτῶσιν ἐν ἄλλοις διὰ τὴν τράπεζάν των καὶ κανέλλαν. Οἱ ἱατροὶ δὲ ἤξιουν, ἀναμφιβόλως ἐν γνῶσει ὄντες τοῦ πράγματος, ὅπως οἱ φαρμακοπῶλαι ἔχωσι πάντοτε προμήθειαν κανέλλας. Τέλος γνωρίζομεν ὅτι ἐγένετο μεγάλη χρῆσις κανέλλας λειοτριμμένης εἰς κόνιν (canelle batue, poudre de canelle), πρὸς ἄρτυσιν τῶν φαγητῶν, ἐγένετο δὲ χρῆσις καὶ εἰς τὴν προπαρασκευηὴν τῶν εὐωδῶν οἴνων.

Ἡ κανέλλα εὐρίσκετο εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ὅταν οἱ ἔμποροι τῆς Δύσεως ἐξέτεινον τὰς περιοδείας αὐτῶν εἰς τὸ ἑσωτερικὸν τῆς Ἀσίας, εὕρισκον ἢ ἀγοράσασιν ἐν Ταυρίδι, ἐν Σουλτανίᾳ, καὶ ἐν Μαρακάνδοις. Ἐν τούτοις ἢ κανέλλα ἔθεωρεῖτο ἐκ τῶν ἐμπορικῶν εἰδῶν, τῶν οὐχὶ τόσοσιν λεπτοφυῶν, ὥστε ἢ ἀποστέλληται κατὰ προτίμησιν διὰ θαλάσσης. Διὰ τοῦτο ὑπῆρχε μεγάλη ἀφθονία εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπου ἐπέμπετο διὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τοῦ Νείλου.

Εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἐγχειρίδια, τὰ ὅποια μεταχειρίζοντο οἱ ἔμποροι τῆς Δύσεως, δὲν δύναται τις ἢ ἀνεύρη τὴν ἀρχικὴν πηγὴν, ἐξ ἧς προήρχετο ἢ κανέλλα. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς κανέλλας περισιτὶ λέγεται *δαρτσιν*, ὃ ἐστὶ ξύλον τῆς Κίνας, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο παρελήθη καὶ ὑπὸ τῆς ἀραβικῆς καὶ τῆς ἀρμενιακῆς. Τοῦτο ἐμφαίνει ὅτι ἢ κανέλλα εἰσήγετο ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἐτι ἀρχαιότητος ἐκ τῆς Κίνας εἰς τὴν δυτικὴν Ἀσίαν. Τὸ ἀληθές ὅμως εἶνε ὅτι ἢ ἀρχὴ τῆς παραγωγῆς τῆς κανέλλας εἰς τὴν χώραν ταύτην καλύπτεται ὑπὸ τοῦ σκότους τῶν χρόνων. Ὁ Μάρκος Πόλος εὗρεν ἐν τῇ κινεζικῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Γκαϊνδοῦ κανέλλαν· καὶ σήμερον δ' ἐτι τὸ φυτὸν ἐν ἀφθονίᾳ φύεται πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κίνας, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Κουάγκ—Σί. Πλὴν τούτων δέ, μεταξύ τῶν σημείων εἰς τὰ ὅποια τὰ πλοῖα τὰ κινεζικὰ ἐναυλόχουν πλέοντα πρὸς δυσμὰς, ὑπῆρχόν τινα ἐν οἷς παρήγετο κανέλλα, εἴτε ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰνδοσινικῆς, εἴτε ἐπὶ τῶν τῆς Ἰνδίας· τὰ προΐοντα δὲ τῶν διαφόρων τούτων τόπων, κομιζόμενα διὰ σινικῶν πλοίων, οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ἀραβες ὠνόμαζον *δαρτσιν*.

Προκειμένου περὶ κανέλλας, τὸ ὄνομα τοῦτο, κατὰ συνειρημὸν συνήθη τῶν σκέψεων, φέρει εἰς

τὸν νοῦν τὴν νῆσον Κεϋλάνην. Εἶνε δὲ περιέργον νὰ λεχθῆ ὅτι οὔτε ὁ Κόσμάς ὁ Ἰνδοπλευστής, οὔτε οἱ Ἀραβες γεωγράφοι τῆς 10 καὶ 14 ἑκατονταετηρίδος, οὐδὲ ἄλλη τις ἀνατολικὴ πηγὴ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ Μέσου αἰῶνος, μνημονεῖει τῆς νήσου ταύτης ὡς παραγωγοῦ κανέλλας, ἐνῶ ἐξαντλοῦνται εἰς ἐπαινετικούς λόγους διὰ τοὺς πολυτίμους αὐτῆς λίθους, τὰ ἀρώματα, κτλ. Ὁ πρῶτος συγγραφεὺς ὁ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ φυτοῦ τούτου ἀναφέρων αὐτὴν εἶνε ὁ Ἰβν—Βατούτα (14 ἑκατονταετ.). Οὗτος ἐπισκεφθεὶς τὴν νῆσον ἔμαθεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τοῦ Μαλαβάρ καὶ τοῦ Κορομανδέλ, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον ζητοῦντες κανελλόδενδρα, καὶ ὅτι δωρεὰν παρεχωροῦντο αὐτοῖς τὰ δένδρα, τὰ ὅποια οἱ χεῖμαρροι παρασύροντες ἐκ τῶν ὀρεινῶν μεσογειῶν μερῶν κατέθετον εἰς τὴν παραλίαν, οὔτοι δὲ εὐγνωμονοῦντες ἐπὶ τῇ γενναιοδωρίᾳ ταύτῃ τοῦ Σουλτάνου προσέφερον αὐτῷ δῶρα ἐνδύματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα. Πλὴν τούτων τῶν εἰδήσεων ἔχομεν ἐτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως χωρίον σχετικὸν συγγραφῆος τῆς Δύσεως προγενεστέρου κατὰ δεκαετίαν περίπου τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ἰβν—Βατούτα. Ὁ Ἰωάννης δὲ Μόντε Κορβίνο (Jean de Monte Corvino) μισσιονάριος ἐν Κίνα (1292—1293), διατρίψας καὶ ἐν Ἰνδικῇ ἀπέστειλεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα του εἰδήσεις περὶ τῶν χωρῶν τούτων, ἐν αἷς ἀναφέρει ὅτι ἐν τῇ γειτονικῇ νήσῳ τῆς χώρας τοῦ Μαλαβάρ (δῆλα δὴ τῇ Κεϋλάνῃ) εἶδε πολλὰς κανέλλας, ὧν τὸ σχῆμα ὠμοιάζε πρὸς τὸ τῆς δάφνης. Κατὰ δὲ τὴν 15 ἑκατονταετηρίδα ὁ Κόντης περιέγραψεν ἀκριβέστερον τὴν κανελλέαν τῆς Κεϋλάνης.

Ἄλλ' ἢ κανελλέα ἐπίσης ἐφύετο καὶ εἰς τὰ μεσόγεια τῆς κυρίως Ἰνδικῆς. Ὁ Ἰβν—Βατούτα ἀνερχόμενος ποταμὸν ἐκβάλλοντα μεταξὺ Καλκούτας καὶ Καουλέμ (Koulam, Quilon), διήλθε πλησίον φυτειῶν κανελλεῶν καὶ σαππᾶν (ξύλου Βρασιλιανοῦ). Ἡ ἀναγραφὴ αὕτη περὶ κανέλλας ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Βενιαμίν Τουδέλα, οὗτινος οἱ λόγοι ἔχουσιν ἀξίαν, καίτοι ἐξ ἀκοῆς ἀναφέρει ὅτι τὰ πέριξ τοῦ Καουλέμ παράγουσι κανέλλαν. Ὁ Ἰ. Βάν Γκίστελε (van Ghistele) περιηγητῆς Φλαμανδὸς (ἀπέθανε τῷ 1492) εἶδεν ἐν Ἀδεν κανελλόδενδρον, τοῦ εἶδους τοῦ γνωστοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα κόλοβο ἢ βελεδίν, ἐπιθετα ἀποτιθέμενα εἰς τὸ ζιγκίβερι τοῦ Κουλάμ, ὑπὸ τὸν τύπον κολομπίνο (colobi) καὶ μπελέδι. Συμπέρασμα ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι ἦτο γνωστὸν οὐ μόνον τὸ ζιγκίβερι τοῦ Κουλάμ, ἀλλὰ καὶ ἢ κανέλλα τοῦ Κουλάμ, καὶ ὅτι ἢ κανέλλα μετεφυτεύθη ἐν Ἀδεν. Ἄλλων δὲ περιηγητῶν ἐκθέσεις ἀναφέρουσι τὰ κανελλόδενδρα ἐν Καλκούττῃ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περιγραφῶν

τῆς παραλίας, ἔνθα ἔκειντο αἱ μνημονευθεῖσαι πόλεις, δῆλα δὴ τῆς παραλίας τοῦ Μαλαβάρ, προκύπτει ὅτι πᾶσα ἡ χώρα αὕτη παρῆγε κανέλλαν. Ἀλλὰ τὸ προῖον, τὸ ἐκ τούτων προερχόμενον, εἶχεν ἐν τῷ ἐμπορίῳ τὴν φήμην, ὅτι ἦτο μάλλον πυκνὸν καὶ χονδροειδὲς ἢ τῶν λοιπῶν χωρῶν: *cannellae quae crassae appellantur, cinnamomum crassius, cannella selvatica, trista*. Καὶ τοῦτο διότι ἡ κανέλλα αὕτη ἦτο μεμιγμένη μετὰ φλοιοῦ κασσίας, εἰδους κανέλλας καὶ τινος ποικιλίας ἐκπεφυλισμένης τῆς κανέλλας τῆς Κεϋλάνης.

Εὐθύς ἀπὸ τοῦ πρώτου ταξειδίου αὐτῶν εἰς τὰς Ἰνδίας οἱ Πορτογάλλοι ἔμαθον ὅτι ἡ κανέλλα τῆς Καλκούττας ἦτο κατωτέρας ποιότητος ἢ ἡ τῆς Κεϋλάνης· διότι ἀμφότερα τὰ εἶδη ἐπωλοῦντο ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Καλκούττας. Τὸ μειονέκτημα δὲ τῆς κανέλλας τῆς Καλκούττας δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Ἰνδιῶν κατέλειπον τὸ δένδρον ἐν τῇ ἀγρία αὐτοῦ καταστάσει, ἢ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν Κεϋλάνῃ ἐπιμελῶς ἐκαλλιέργουν, ὡς γίνεται σήμερον, διότι εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη οὐδαμῶς ἡσχολοῦντο περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν δένδρων· ἀλλ' ἐν Κεϋλάνῃ τὰ κανελλόδενδρα ἦσαν ἀνωτέρας ποιότητος. Ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη φυσικῶς ἐπέδρα καὶ ἐπὶ τῶν τιμῶν τῶν ἐμπορικῶν. Διὸ γνωρίζομεν ὅτι ἐν ταῖς χρόναις τοῦ φυσιολόγου Πορτογάλου Γκάρτσια δὲ Ὁρτο (*Garcia de Orto*), ἀκμάσαντος κατὰ τὴν 16 ἑκατονταετηρίδα, 400 λίτραι κανέλλας τοῦ Μαλαβάρ ἐτιμῶντο ἀντὶ ἐνὸς δουκάτου, ἐνῶ 100 λίτραι κανέλλας τῆς Κεϋλάνης, ἐτιμῶντο ἀντὶ 10 δουκάτων.

Τοῦ κανελλοδένδρου δὲ δὲν ἐξεμεταλλεύοντο μόνον τὸν φλοιόν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα, περιέχοντα αἰθέριον ἔλαιον, ἔχοντα δὲ καὶ τὴν ὄσμήν καὶ τὴν γεῦσιν τῆς κανέλλας, διὸ ἐξίσου ἦσαν ἐπιζήτητα. Κυρίως δὲ τῶν φύλλων ἐγένετο ἐμπόριον σημαντικόν.

Συχνάκις εἰς τὰ ἐγγράφα τοῦ Μέσου αἰῶνος γίνεται μνεῖα εἰδους φύλλων ἀρωματωδῶν, καλουμένων *Folium, Foullie, Foelge, Fulgen*, ἅτινα μετεχειρίζοντο ὡς καρύκευμα τῶν φαγητῶν. Ἀναμφιβόλως, ὑπὸ διάφορον ὄνομα, οὐδὲν ἕτερον εἶνε τοῦτο ἢ τὸ *Folium Indi, Folio Indo*, οὗτινος περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο ἐν τῇ φαρμακοποιῇ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων. Ὅπως δ' ἐνὸς παραδείγματος μνημονεύσωμεν, ἀναφέρομεν ὅτι ἦτο ἐν τῶν μιγμάτων τῆς θεριακῆς. Τί ἦτο δὲ πράγματι αὐτὸ τὸ *Folio indo*; Περὶ τούτου ὑπάρχουσι δύο διαφοροὶ γνῶμαι. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο ἦτο τὰ φύλλα εἰδους τινὸς κινναμώμου, παράγοντος κανέλλαν κοινῆς ποιότητος. Ἐχουσι δὲ τὰ φύλλα ταῦτα τὴν γεῦσιν τῆς κανέλλας κατὰ τὸ μάλ-

λον ἢ ἦττον αἰσθητὴν, ἔτι καὶ νῦν δὲ γίνεται χρῆσις αὐτῶν ὡς ἐρεθιστικοῦ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ.

A. M.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων σωφρονίζονται ἐκ τῶν παθημάτων. Ἄλλ' ὅταν γείνωσι πλεόν σώφρονες, εἶνε τόσον βεβλαμμένοι ἐκ τῶν παθημάτων, ὥστε ἡ γνῶσις εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ.

Ἵπάρχουσι ἀνθρωποι βαδίζοντες ἐφ' ἀμάξῳν ἵνα ἀποφύγωσι τοὺς δανειστάς καθ' ὁδόν.

Οἱ ἄσωτοι καὶ οἱ φιλάργυροι ὁμοιάζουσι κατὰ τοῦτο ὅτι οἱ μὲν πρώτοι σκοτώνουσι τὸ ἀργύριον, οἱ δὲ δευτέροι τὸ ἀφίνουσι γὰ κηται νεκρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αἱ ἐφημερίδες ἀνκφέρουσιν ὅτι ὁ Πάππας ἔλαβεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἐν ᾗ ὑπῆρχε συναλλαγματικὴ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων, ὅπως καλύψῃ τὸ ἔλλειμμα τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ διεύθυνσις τῶν ταχυδρομείων τοῦ Βελγίου ἀπεφάσισε γὰ ἐπιφέρει τροποποιήσιν ἑνῆς εἰς τὴν σφράγισιν τοῦ γραμματοσήμου, ἀξίαν μιμῆσεως καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων χωρῶν. Τὰ γραμματόσημα δηλ. δὲν θὰ σφραγίζονται εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τῆς τυπογραφικῆς μελάνης, ἀλλὰ θὰ διατρυπῶνται διὰ λεπτῶν βελονῶν.

Ἡ τροποποίησις αὕτη ἔχει τὰ ἐξῆς προτερήματα: Πρῶτον ὅτι τὰ γραμματόσημα δὲν εἶνε δυνατόν γὰ τεθῶσιν ἐκ δευτέρου ἐν κυκλοφορίᾳ, δεύτερον δὲ θὰ ἔχωσι καθαρώς γεγραμμένην διὰ τῶν στιγμῶν τὴν ἀκριθεῖ χρονολογίαν τῆς παραδόσεως τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἡ χρονολογία αὕτη θὰ γράφεται καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις θὰ διατρυπᾶται διὰ τῶν βελονῶν.

Τὸ ὕδρογραφικὸν γραφεῖον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐδημοσίευσεν τὸ ἀποτελεσμα πολυαριθμῶν παρατηρήσεων περὶ τοῦ μήκους, ὕψους καὶ τῆς διάρκειας τῶν κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ. Τὸ μακρότατον μέχρι τοῦδε παρατηρηθὲν κύμα εἶχε μήκος ἡμίσεος ἀγγλικῆς μιλίας, πρὸς παρέλασιν δὲ αὐτοῦ πρὸ στερεοῦ τινος σημείου παρῆλθον 20 δευτερόλεπτα. Τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἐν κειρῷ ἰσχυρῶν θελλῶν φθάνουσιν εἰς ὕψος 160 μέχρι 200 μέτρων, ἢ δὲ διάρκεια αὐτῶν εἶνε 10—11 δευτερολέπτων. Αἱ ἀκριβέσταται παρατηρήσεις κατὰ τοὺς συνήθεις ἀνέμους ἐδειξαν μέγιστον ὕψος 13.41—14.63 μέτρα, μέσον δὲ ὕψος 9, 14 μέτρων. Ταῦτα δὲ ἀρμόζονται μόνον ἐπὶ τῶν συνήθων θελλῶν καὶ ἀνέμων, καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καθ' ἃς μέγιστοι κλονισμοὶ τοῦ πυθμένου τῶν θαλάσσων καὶ τῆς θαλάσσης αὐτῆς ἐπερχόμενοι ἐκ τῶν σεισμῶν διεγείρουσι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος εἰς ὕψος καταπληκτικόν.